

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. гр. Добрич, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Надя Г. Славова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Диана Г. Дякова Въззивно гражданско дело № 20233200500667 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по жалба рег.№ 1974/21.06.2023 год. на А. С. П., ЕГН ***** срещу решение № 65/31.05.2023 год. по гр.д.№ 20223240100209/ 2022 год. на Районен съд Каварна, с което е признато за установено, че дължи на ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С., ул.“С.К.* сумата 1315.55 лв. - главница, дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторната лихва в размер на 400.91 за периода от 07.10.2018 год. до 07.10.2021 год., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 07.10.2021 год. до окончателното изплащане на вземането. Решението се обжалва и в частта за отговорността за разноските.

С доводи за недопустимост на съдебния акт се претендира обезсилването му, тъй като заявената срещу него регресна претенция на застрахователното дружество по чл.500 ал.1 т.1 от Кодекса за застраховането не била основана на качеството му на “ползвател на застрахователни услуги“- лице по смисъла на чл.2 ал.2 от КЗ и била разгледана въпреки отправеното от въззивника възражение за неподсъдността ѝ на първоинстанционния съд

по предвиденото в разпоредбата на чл.113 от ГПК изключение и приложимостта на общата местна подсъдност по чл.105 от ГПК по постоянния му адрес в гр. С..

С доводи за необоснованост на обжалвания съдебен акт и постановяването му в отклонение от процесуалния и материалния закон се претендира отмяната му ,като въззивният съд постанови нов по съществото на спора за отхвърляне на исковата претенция. Решението съдържало единствено описания на фактите, без наличие на мотиви ,доводи и разсъждения относно единствения спорен по делото факт относно наличието на концентрация на алкохол в кръвта над допустимите от закона стойности. Счита ,че по този въпрос следва да бъдат съобразени представените от него безспорни доказателства-официални документи, а именно протокол от химическа експертиза от извършено непосредствено след ПТП изследване на кръвна проба в МБАЛ "Света Анна" и наказателно постановление ,като не бъде кредитирано заключение на вещо лице

При данни, че обжалвания съдебен акт е бил връчен на дата 20.06.2023 год., жалба рег.№ 1974/21.06.2023 год. е подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК , от активно легитимирана страна и носител на правото да предяви въззивна жалба против постановеното решение, предвид разпоредените от последното негативни последици в правната му сфера чрез уважаване на исковите претенции и е процесуално допустима.

Застрахователното дружество не е подало отговор на въззивната жалба.

Обжалваното решение е постановено по претенция по чл. 422 ГПК,във връзка с чл.415 от ГПК, във вр. с чл. 500 ал. 1 т. 1 КЗ по повод проведено преди това заповедно производство, по което от страна на въззивника-длъжник е подадено възражение. Предявения иск е на застрахователя по договор за застраховка "Гражданска отговорност", който е обезпечил деликтната отговорност на делинквента -ответника по делото за причинените от него на трети лица вреди, за което е заплатил застрахователно обезщетение на увреденото лице .

Както с отговора на исковата молба,така и нарочна молба рег.3310/07.11.2022 год. ответникът е заявил ,че не оспорва наличието на всички елементи от фактически състав на непозволеното увреждане по чл. 45

от ЗЗД- обстоятелствата ,при които е настъпило пътнотранспортното произшествие и че негова е вината за това, признал е както вида на причинените на МПС на трето лице вреди -имуществени,така и техния размер,наличието на застрахователен договор и изплатено застрахователно обезщетение.

Въз основа на горното и събраните по делото писмени и гласни доказателства, първоинстанционният съд е приел регресната претенция за основателна и е постановил уважаването ѝ в пълния размер ,в който е била заявена.

С въззивната жалба не се оспорват посочените по-горе фактически констатации в първоинстанционното решение,поради което фактите по делото не подлежат на самостоятелно изследване от въззивният съд пред вид и обстоятелството, че пред въззивната инстанция не са посочени нови факти и не са представени нови доказателства.

Основният спорен по делото въпрос и в двете съдебни инстанции е , дали е налице основание за възникване на регресно вземане на ищеца ,обусловено от доказано по надлежен ред,че ответникът е управлявал посоченият лек автомобил след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма.

Жалбата е неоснователна въз основа на фактически констатации и правни изводи както следва:

Неоснователно е оплакването на въззивника за недопустимост на обжалвания съдебен акт, поради постановяването му от съд,на който делото не е било подсъдно и при наличие на своевременно отправено възражение за местна неподсъдност в срока по чл.119 ал.3 от ГПК с отговора на исковата молба рег.№ 2277/02.08.2022 год.Възражението е било разгледано от първоинстанционния съд , счел същото за неоснователно с постановеното определение по чл.140 от ГПК.Определение № 323/25.08.2022 год.,с което е било оставено без уважение искането на ответника,делото да бъде изпратено по подсъдност на Районен съд С. , с указания че същото подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от получаването му с частна жалба пред Окръжен съд Добрич (чл.121 от ГПК) е било връчено на ответника на дата 07.09.2022 год. и поради необжалването му е влязло в сила.С оглед на горното понастоящем въпроса за подсъдността не може да

бъде пререшаван,респ. постановления съдебен акт обезсилван и делото изпращано на СРС по правилото на чл.270 ал.3 изр.ІІ-ро от ГПК.

За приложението на разпоредбата на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ, от значение е да бъде установено,извършено нарушение по Закона за движението по пътищата- управление на моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма ,посочена в разпоредбата на чл. 5 ал.3 т.1 от Закона за движение по пътищата в размер на 0,5 на хиляда ,т.е. концентрацията на алкохол в кръвта на дееца трябва да е установена в момента, в който той е управлявал моторното превозно средство.

Пътно транспортното произшествие е настъпило на дата 02.01.2017 год. в гр.С.,на ул. .“Т.С.Р.“ и е било документирано с Протокол за ПТП №1673453/02.01.2017 год., съставен и подписан на място от органите на МВР с отразяване време на настъпване на събитието 01.15 часа и време на съставяне на акта-01.40 часа.Отразено е също така, че ответникът А. С. П. бил изпробван с алкотест дрегер 7410+С №0093, проба №2388, с отчетен резултат **0,71** промила, като на водача бил издаден талон за медицинско изследване №0009015.

Съгласно протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол № 1 /02.01.2017 год. , на 03.01.2017 год. е било извършено химическо изследване чрез газхроматографски метод на получената на дата 02.01.2017 год. проба от кръвта на ответника ,при което е установена концентрация на алкохол от **0,5 промила**.

Тази концентрация от **0,5 промила**, установена с ПХЕ№ 1 /02.01.2017 год. е вписана и в издаденото от началника на СДВР,отдел Пътна полиция наказателно постановление №17-4332-13/05.01.2017 год.

Съгласно записванията в журнала на Спешно отделение УМБАЛ“Света Анна-С.“АД ,амбулаторен № 000139 ,кръвната проба за алкохол е била взета във времето 03.50 часа-04.00 часа.Вещото лице д-р Д. А. Д. ,изготвил назначената по делото съдебно-медицинска експертиза е посочил в заключение рег.№ 1129/04.04.2023 год.,че предвид зависимостите на Видмарк (установена концентрация по газхроматографския метод,възможностите на организма за метаболизъм и излъчване на етилов алкохол за средните човешки възможности и фактора време), към 01.10 часа

на 02.01.2017 год. ,концентрацията на етилов алкохол в кръвта на ответника е била в порядъка на **0.95 %**.

Както разпоредбата на чл. 6, ал. 6, т. 2 от действащата понастоящем Наредба № 1 от 19.07.2017 год. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози , така и приложимата към датата на ПТП разпоредба на чл. 3 ал.3 т.2 от Наредба № 30/27.06.2001 год. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства (отм.) предвижда специален срок от 45 минути , в който водачът следва да се яви за даване на проби за медицинско изследване и този срок е предвиден с оглед установяване състоянието на лицето към момента на управлението на превозно средство. В случая талона за медицинско изследване е издаден и получен по време на съставяне на протокола за ПТП в 01.40 часа , а кръвната проба е дадена след повече от 45 минути във времето

03.50 часа - 04.00 часа . След като кръвната проба е дадена във времето

03.50 часа - 04.00 часа, именно към този момент химическата експертиза установява концентрацията на алкохол в кръвта , а не към момента на управление на МПС ,тъй като резултатът от химическото изследване на кръвта, по Наредба № 30/01, е обвързан от момента на вземане на кръвната проба.Чл.6 ал.10 от действащата Наредба изрично сочи,че неявяването в определения срок за вземане на кръвната проба ,има за последица установяване на концентрацията съобразно показанията на техническото средство. С оглед на горното, резултата от химическата експертиза не следва да бъде съобразяван, а тези от изследването с техническо средство и заключение на вещо лице по медицинска експертиза сочат концентрация над допустимата-съответно 0,71 промила и 0.95 промила, установяващи концентрацията към релевантния за това момент на управление на МПС.

С оглед на горното , претенцията на застрахователя подлежи на уважаване в пълния размер на заявяването ѝ.Този извод обжалваното решение съдържа,поради което и следва да бъде потвърдено .

Разноски на страните не следва да бъдат присъждани по причина,че жалбата на въззивника е неоснователна , а дружеството не е било представлявано във въззивното производство от юрисконсулт-не е подаден отговор на исковата молба и в съдебното заседание юрисконсулт не се е явил.

По изложените съображения и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 65/31.05.2023 год. по гр.д.№ 20223240100209/
2022 год. на Районен съд Каварна .

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____